

אנאטומיה של תקרית אש

הצעיר צ'יק בעמדת הגורנוב תשוב. אינו מסוגל להישאר ער. נדרם ונוחר. מעירים אותו. הוא מנסה קצת. אך מיד נדרם שוב. מבינים אותו. הוא נשלח ל מחפורת האישית שלו. יבלה את שארית הלילה בשינה.

למחרת נפגשים המפקד הישראלי והמצ"רי ליד אוהל אנשי האו"ם. המצרי מדווח על שלושה הרוגים. נראה שהיו לו גם פצועים. לנו ארבעה פצועים קל. המצרי והישראלי שותפים לרצון לש" מור על השקט בגיזרה. הם מנהלים שיחה ידידותית. המצרי מסביר את עניין פלי"ט הצרור. מסכמים כי בעתיד, אפילו אם יפתח אחד הצדדים בכדור או צרור בודד, יימנע הצד השני מתגובה לפחות

בזוקות עלה מכיוון המוצב הסמוך, וברק ההתפרצויות האיר את הלילה. הירי משני הצדדים התחדש ביותר שאת.

סמוך למוצב היתה לנו עמדה בעלת קו"קשר פתוח. עתה פקד המ"מ על שני החבר'ה שישבו בה, אריה פרידן ולסלי, לחזור חזרה למוצב. אריה פרידן נחשב בין החבר'ה לחייל הטוב במחלקה. "שוות כיתה שלמה", קובעים החבר'ה. לפתע הואר המוצב כבאור יום. שלושה פגזי-טאורה התפוצצו מעלינו. אכזבה מרה: היו אלה פגזים ישראליים. האם איזה אידיוט טעה והאיר אותנו. במקום את המצרים — או שהיו אלה פגזי שלל בשימוש המצרים? עד היום לא גילינו. "להחזיר את שתי הנוגות לעמדות", הצטעק לפתע מישו מהחבר'ה, בהתכוונו לשניים שהתפרפרו לבונקרים שלהם. סמל דני רוסו מופיע. בחור חביב, ברי דקיסט לא נורמלי. מטייל בקומה זקופה, בניהוחא, כאילו נמצא בטיל שבת בפארק הלאומי. עובר בין העמדות, מתקן מע" צורים בשני רובים. משוחח בשלווה עם שני המתפרפרים. השניים חוורים לעמ" דות. דני מרביץ עוד בדיחה, חוזר לעמ" דה שלו.

הילד

הופך לגבר

המצרים ממשיכים לירות ולרקט. נהמה אדירה מתווספת למהומה. אחד התול"רים שלנו נכנס לפעולה. להבה פורצת באחת העמדות המצריות ממול.

זהו רגע משמח, אך גם מדאיג. עתה ירגעו הבזוקאים המצריים — אך ייתכן שבתגובה יכניסו לפעולה את המרגמות הכבדות שלהם.

הירי נמשך ללא הרף. הגורנוב שלל שבידינו נעצר פעמיים, אך תוקן מיד. התקלה השלישית מסובכת יותר. מצרי כה דקה או שתיים. אין זמן כעת. מות"רים עליי. במקומה מבקשים את המיקלעון המוצב בעמדה לכיוון העורף: "תן את המיקלעון לכאן", צועקים לחייל המופקד עליי.

אין תשובה. זורקים מבט. המיקלעון מס"תתר בתחתית העמדה. נוטלים את המיקלעון לבד, ממשיכים בירי. ההוא ממשיך לצמצם את עצמו בפניה. יצא מהאיפוס לגמרי.

זהו הילד של המחלקה. רווק צעיר צ'יק, לעומת כל האחרים, שהם בגיל ממוצע 30. בסדיר שירת שנה בלבד, וגם זה ביחידה עורפית.

תוך כדי ירי במיקלעון, מחליטים להיות קצת פסיכולוגים. זה טוב גם בשביל הפחד העצמי. מבקשים מהצעיר צ'יק להעביר את המחסניות למרות שיכולים לעשות זאת לבד.

הוא מושיט יד רועדת, מעביר מחסנית. "יופי", אומרים לו. כשהיא מתרסקת, מבקשים ממנו עוד אחת. "כל הכבוד, אתה גבר", מהללים אותו. הבחור צ'יק מתחיל להיכנס לאיפוס. מתרומם ממקום מחבור"או: "אפשר לעשות עוד שמהו" הוא שואל. "כן, שים את כל הרימונים על הדופן", הוא מבצע. אחר מתייצב שכם אל שכם עם המיקלעון.

הסכם למניעת

היזדרדות

אותה פתאומיות בה פרצה האש, היא נסתים פגזים. ממתנים כעשר דקות. שום יציאות פגזים. נושמים לרווחה. ה"תקרית נסתיימה.

שמעון המא"גיסט ציף אימים. כל אותו לילה, ובכל יום המחר, יישאר בבונקר שלו באססת כוחות, נתקף צמרמורות. בימים הבאים יורע מצבו, והוא יפונה.

פלט צרור ממיקלעון. כיוון שהמיקלע היה מכון ונעול עוד מבעוד יום לעבר מס"רתו, שרקו הכדורים לכיוון המוצב השכן בדייקנות. מובן שהחבר'ה במוצב מיהרו להשיב אש. וכך החלה מתפתחת. בשלבי הסלמה מהירים, תקרית אש קשה, שנמ"סכה כמחצית השעה.

מאת

זאב יפת

"לא להשיב אש", פקד מפקד המוצב שלנו. אנחנו לא הותקפנו. האש על המוצב המותקף לא היתה חזקה, ונראה היה שהוא יוכל להסתדר בכוחות עצמו. לא היה כל טעם להוסיף שמן למדורה. את השמן הוסיפו המצרים עצמם. בת"גובה לאש שהחזרה אליהם מצד המוצב המותקף, הם פתחו באש אוטומטית חזקה. אנו עדיין נצרנו את האש. אותה שעה טיפל החובש, רון בוגוש, באחד החבר'ה שחטף מכת פחד. החייל הזה הגיע אלינו רק יום קודם לכן, ועתה נראה היה שהוא ממש בהלם. ואכן, למחרת הוא נבדק על ידי הרופא, ומסתבר שהקרע היה הקס

כשחוא מתעלם מהאש שנורתה לעברו, התרומם שמעון דרעי מעמ"דתו, חשף את מחצית גופו העליונה מעל לשקי החול, כדי להשיג ראות מקסי"מלית, והחל משלח במצרים צרורות מה"רים ומדוייקים מהמא"ג.

לא הרחק ממנו שכב בעמדתו צבי רח"ניץ, שרק אותו בוקר חזר מחופשה לרגל הולדת בתו. הוא ירה בקורירות, בע"שנות, ללא הרף.

מימינם ומשמאלם שכבו שאר החבר'ה, מרביצים מכל הכלים. קולו המיוחד של גורנוב השלל שהיה ברשותנו נשמע ברור במקהלת-האש. ריח אבק-השריפה מילא את האוויר בחריפות.

לא, לא כל החבר'ה השיבו אש. שני חיילים זחלו מעמדותיהם לאחור, אל ה"בונקרים האשיים, הסתתרו בהם. בתום האש, יגיחו חיילים אלה מחוריהם, ויפ"לטו משהו בנוסח: "חבל שהממזרים לא התקרבו לגדרות. היינו מחסלים אותם כמו כלבים".

אש פתאומית

בחשיכה

תקרית-האש נפלה עלינו בחטף. השעה היתה שבע בערב. חושך מצ

זהו שמו של מישחק חדש הנפוץ ממערב לתעלת סואץ — מישחק כדורגל כשהמשחקים לובשים אפודת-מגן נגד רסיסים, המכונה בפייהם שפ"ץ (שכבת פיצוץ). בתמונה, איש המילואים איתן דרייפוס משחק בכדור, כשהוא חגור אפודת-מגן, ליד העמדה האישית שלו במוצב מול קווי חמצרים באיסמעיליה.

כדורפיץ

רבים שרר בארץ מצריים, והרוח הקרה החלה חודרת לעצמות. הייתושים הסתפ"קו בדמנו. התרווחנו בעמדות, ושוחחנו חרש.

לפתע הופרה הדממה.

צרור ארוך, בעל הצליל הצרור ה"אופייני למק"ב גורנוב, פילח את הדממה. קליעים נותבים חתכו את הלילה לעבר המוצב הסמוך לנו. לפני שידענו מה אי"תנו, מצאנו את עצמנו בתוך תקרית-אש חמורה.

באותו רגע שרם ידענו מה אירע. רק למחרת בבוקר, כאשר נפגשו מפקדי ה"גיורה הישראלי והמצרי, בתיווך משקי"פיה-אוי"ם, הסתבר שחייל מצרי מבחל

לסלי סבה, עולה חדש מאנג"ליה, מרצה באוניברסיטה ב"פקולטה למישפטים, צופה לעבר עמדות המצרים בעזרת פריסקופ-שלל שהשאירו המצרים בגדה המערבית. כאשר בשטח מולו מסתובבים צלפים מצרים האורבים לאפשרות לירות ולצלף בחיילי צה"ל. בעיקבות הצליפות מתפתחות תקריות אש.

עשרים שניות. פרק זמן מספיק לוודא שהאש נורתה בטעות, ושאינן לה המשך. כממוצע, יוצא לנו לישון במוצב שעות ללילה, ברווח שבין שתי מישמרות השמירה. גם ביום אנו בכ"ר ננות כל הזמן, ולא מספיקים לישון. יח"סית לשינה המועטה שלנו, תפוקת החל"ר מות שלנו היא אדירה. ביחוד חלומות חלומות.

לא תמיד זוכרים אותם. וכשזוכרים, לא תמיד מספרים. לאחרונה, בעיקבות תק"רית מיוחדת במינה, התחלנו מתחילים חלומות.

התקרית החלה במוצא-ישיבת, כשטרק"טור שלנו ערם סוללות-חול במוצב שכן,